

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

Glen T. Stanton és Director d'investigació Social i Assumptes Culturals i analista principal de lemes sobre el matrimoni i la sexualitat "Enfoque a la Família"

El que estiguem interessats a proveir un desenvolupament infantil apropiat vol dir que és important per a nosaltres assegurar-nos que els nens tinguin un accés diari a les maneres diferents i complementàries que els pares i les mares crien als seus fills. Si a Elenita la crien dues mames, i a Juanito el cria el seu papà i el nou espòs del seu papà, Elenita i Juanito tal vegada tinguin la influència de dos adults en les seves vides, però estan sent despallats dels beneficis de les influències sense igual que es troben en els diferents estils de criança que utilitzen el pare i la mare. La major part del valor que les mares i els pares els donen als seus fills és a causa del fet que ells són diferents. I al cooperar en conjunt, completant-se un a l'altre en les seves diferències, ells proveeixen aquelles coses bones que les parelles d'un mateix sexe no poden proveir. En aquest document explorarem el valor tan important que tenen aquestes diferències basades en el sexe sobre el desenvolupament saludable del nen.

La forma que el pare criatura als fills és explicada per l'erudit en la criança dels fills a través dels pares, el doctor Kyle Pruett de la Yale Medical School (Facultat de Medicina de Yale), en el seu llibre titulat: *Falherneed: Why Father Care is as Essential as Mother Care for Your Child* (La necessitat del pare: Per quin la cura del pare és tan essencial com la cura de la mare per al seu nen). El doctor Pruett diu que els pares són importants simplement perquè "els pares no fan el treball de les mares".(1) La publicació *Psychology Today* (Psicologia Avui) explica que: "La paternitat resulta ser un fenomen complicat i únic, amb conseqüències enormes per al desenvolupament emocional i intel·lectual dels nens" (2). El pare, com home, contribueix de forma única a la tasca de criar als fills, alguna cosa que una mare no pot fer.

De la mateixa manera, la mare, com influència femenina en la criança dels fills, té un impacte sense igual en la vida i desenvolupament del seu fill, tal com ho explica la doctora Brertda Hunter en el seu llibre titulat: *The Power of Mother Love: Transforming Both Mother and Child* (El poder de l'amor d'una mare: Transformant tant a la mare com al fill)(3) Erik Erikson explica que l'amor del pare i de la mare són dos tipus d'amor qualitativament diferents. El pare "estima més perillosament" perquè el seu amor és més "expectant, més instrumental" que l'amor de la mare.(4)

Els següents exemples són algunes de les maneres més convincents de com la participació d'un pare i una mare marca una diferència positiva en la vida d'un nen. El primer benefici és la diferència en si.

"Els nens necessiten tant la tendresa de la mare com la rudesia del pare".

Les mares i els pares crien de manera diferent

Aquesta diferència proveeix una diversitat d'experiències important per als nens. El doctor Pruett explica que els pares tenen un estil distint de comunicació i interacció amb els nens. A les 8 setmanes de nascuts, els infants poden notar la diferència de quan un home o una dona està interactuant amb ells. Eleanor Maccoby, una psicòloga de la Universitat de Stanford, explica en el seu llibre titulat: *The Two Sexes* (Els dos sexes), que les mares i els pares reaccionen de manera diferent envers els nadons. Les mares són més propenses a proporcionar una cura afectuosa i de

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

nutrició a un nadó que està plorant.(5) Aquesta diversitat en si proveeix als nens d'una experiència més àmplia i més rica per a contrastar interaccions de parentiu, una mica que no adquireixen els nens criats per parelles del mateix sexe. Els nens, encara que no s'adonin, estan aprenent a primerenca edat i per pura experiència, que els homes i les dones són diferents i que tenen diferents maneres d'enfrontar la vida, a altres adults i als seus fills.

Les mares i els pares juguen de manera diferent

Els pares tendeixen a jugar amb els seus fills i les mares tendeixen a cuidar d'ells. Mentre que tant les mares com els pares es relacionen físicament amb els fills, els pares ho fan d'una forma diferent.

Els pares pessigollegen més, i forcegen i juguen a llençar als seus fills cap amunt per a després agarrar-los. Algunes vegades els pares persegueixen als seus fills jugant que són "monstres" espantosos. Els pares són més escandalosos al jugar, mentre que les mares són més tranquil·les. Les mares arrauleixen als nadons, i els pares els fan saltar. Els pares juguen brusc amb ells mentre que les mares són més dolces. Un estudi va descobrir que el 70 per cent dels jocs entre el pare i el nen estaven més orientats al físic i a l'acció, mentre que només el 4 per cent dels jocs entre la mare i el nen era d'aquesta manera.(6) Els pares fomenten la competència, i les mares fomenten l'equitat. Un estil fomenta la independència mentre que l'altre fomenta la seguretat.

John Snarey, expert en la criança paternal dels fills, explica que els nens que van jugar brusc amb els seus pares aprenen que mossegar, donar puntades i utilitzar altres formes de violència física no és acceptable. Ells aprenen autocontrol a l'ensenyar-se'ls quan és "ja prou!" i quan "calmar-se".(7) Tant els nens com les nenes aprenen a tenir un equilibri saludable entre la timidesa i l'agressió. Els nens necessiten tant la tendresa de la mare com la rudesia del pare. Els dos proveeixen seguretat i confiança, cadascun a la seva manera, al comunicar amor i intimitat física als seus fills.

Els pares es van fins als extrems; les mares fomenten la seguretat

Vagi a qualsevol parc per a nens i escolti parlar als pares. Qui és el qual anima als seus fills que es gronxin més fort o grimpin més amunt, que pedalen la seva bicicleta un poc més ràpid o piquin la pilota amb un poc més de força? Qui diu: "No t'arrisquis tant, no et pugis tan alt, no li donis tan fort!" Per descomptat, els pares animen als seus fills que s'arrisquin i que vagin als extrems, i les mares protegeixen i són més cauteloses. I aquesta diferència pot ocasionar desacord entre la mare i el pare sobre el que és millor per al nen.

Però aquesta diferència és molt essencial per als nens. No és saludable que s'utilitzi únicament un d'aquests estils de criança per a criar a un nen. Un estil pot tenir la tendència a fomentar el risc sense considerar les conseqüències. I l'altre tendeix a evitar el risc, el qual no ajuda al desenvolupament de la independència, la confiança i el progrés. Si s'utilitzen els dos estils de criança al mateix temps, ells mateixos s'ajuden u a l'altre a mantenir l'equilibri i ajuden als nens a romandre assegurats mentre que expandeixen les seves experiències i la seva confiança.

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

Les mares i els pares es comuniquen de manera diferent

Un estudi molt important va demostrar que les mares i els pares els parlen als seus fills de manera diferent. Les mares simplifiquen les seves paraules i quan parlen amb el nen es posen al seu nivell. Els homes no són tan propensos a modificar el seu llenguatge per a parlar amb el nen.(8)

La manera que la mare li parla al nen, facilita la comunicació immediata. La manera que el pare li parla al nen, repta al nen que expandeix el seu vocabulari i les seves habilitats lingüístiques, la qual cosa és una part important per a l'èxit acadèmic. La forma que el pare parla amb el nen tendeix a ser més breu, directiva i pertinent. Així mateix, el pare utilitza més el llenguatge corporal i les expressions facials subtils. Les mares tendeixen a ser més descriptives, més personals i tenen major tendència a animar als seus fills verbalment. Els nens que no estan exposats diàriament a aquests dos tipus de comunicació, no aprenen a comprendre i a utilitzar aquests dos estils de conversa mentre creixen. Aquests nens i nenes estaran en desavantatge perquè experimentaran aquestes dues maneres de comunicació per mitjà de la seva relació amb els seus mestres, els seus caps i altres figures d'autoritat.

Les mares i els pares disciplinen de manera diferent

La psicòloga educativa, Carol Gilligan, ens diu que els pares emfatitzen la justícia, la imparcialitat i el deure (basats en les regles), mentre que les mares emfatitzen la compassió, la cura i l'ajuda (basades en les relacions). Els pares tendeixen a complir i exigir les regles de manera sistemàtica i ferma, la qual cosa ensenya als nens l'objectivitat i les conseqüències del que és bon i el que és dolent. Les mares s'inclinen cap a la gràcia i la compassió enmig de la desobediència, la qual cosa proveeix un sentit d'esperança. Una vegada més, no és bon que s'utilitzi únicament un d'aquests estils de criança, però si s'utilitzen els dos estils al mateix temps, aquests creen un equilibri saludable i apropiat.

Els pares i les mares preparen als fills de manera diferent per a enfrontar la vida

Els pares tendeixen a veure al seu fill en relació amb la resta del món. Les mares tendeixen a veure a la resta del món en relació amb el seu fill. Pensi-ho.

Què és el que motiva a la majoria de les mares en la maternitat? Elles estan motivades principalment per coses del món extern que poguessin fer-li mal al seu fill (llampecs, accidents, malalties, gent estranya, gossos o gats, etcètera). Els pares, a qui també els importen aquestes coses, tendeixen a enfocar-se més sobre la preparació del seu fill per a enfrontar alguna cosa o situació amb la qual "ensopegui" en aquest món (un nen fanfarró, posar-se nerviós quan es trobi prop del sexe oposat, jugar beisbol o futbol, etcètera).

Els pares ajuden als seus fills a adonar-se que algunes actituds i comportaments en particular tenen certes conseqüències. Per exemple, els pares són més propensos a dir-los als seus fills que els altres nens no van a voler jugar amb ells si ells no són amables. O que si no treuen bones qualificacions no podran anar a una bona universitat o no podran aconseguir un bon treball. Els pares ajuden als seus fills a preparar-se per a la realitat i rigor del món, i les mares els ajuden a protegir-se en contra

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

d'aquesta realitat i aquest rigor. Aquests dos estils de criança són necessaris per als nens a mesura que creixen per a convertir-se en adults.

"El que estiguem interessats a proveir un desenvolupament infantil apropiat vol dir que és important per a nosaltres assegurar-nos que els nens tinguin un accés diari a les maneres diferents i complementàries en que els pares i les mares crien als seus fills".

Els pares proveeixen un mirada al món dels homes; les mares, al món de les dones

Els homes i les dones són diferents. Mengen diferent. Es vesteixen diferent. Oloren diferent. S'arreglen diferent. Enfronten la vida de manera diferent. Els pares fan "coses d'homes" i les mares "coses de dones". Tant les mares com els pares ajuden a les nenes i als nens petits a arribar a ser dones i homes respectivament. L'antropòloga Suzanne Frayser explica que això és constant en totes les societats humanes: "Cada procés completa a l'altre. El nen pot observar al seu pare i pot veure què deu fer per a ser un home; ell pot observar a la seva mare i pot veure el que no deu fer per a ser un home". Frayser continua dient: "La importància que tenen els contrastos entre els papers del sexe i l'especificació de la identitat del sexe poden ser pistes per a la importància psicològica que té la diferenciació sexual en totes les societats".(9)

Les nenes i els nens que van créixer tenint un pare estan més familiaritzats i se senten més segurs amb l'estrany món dels homes. Les nenes que tenen al seu pare a casa, i ell està casat amb la seva mare i s'involucra en el seu desenvolupament, són més propenses a relacionar-se saludablement amb els nois joves durant la seva adolescència i amb els homes sent adulta, perquè aprenen dels seus pares com els homes bé educats tracten a les dones. També saben quins són els comportaments inadequats, i tenen una familiaritat saludable sobre món dels homes. Elles no tenen la curiositat de saber el que se sent al tocar la barba d'un home o el que se sent al ser abraçades o agarrades amb els braços forts d'un home. Aquest tipus de coneixement desenvolupa una seguretat emocional, i una precaució contra l'explotació dels homes rapaços. Elles també aprenen de la seva mare com viure en el món de les dones. Això és especialment important per a elles quan estan apropant-se a la seva adolescència i a tots els canvis que aquesta etapa porta a les seves vides.

Els nens que creixen tenint un pare són molt menys propensos a la violència. Ells tenen el seu masculinitat confirmada, i aprenen del seu pare com canalitzar el seu masculinitat i la seva força en maneres positives. Els pares ajuden als seus fills barons a entendre la sexualitat pròpia d'un home, la higiene, i el comportament apropiat. Les mares els ensenyen als seus fills barons a entendre el món de les dones i a desenvolupar una sensibilitat cap a les mateixes, i els ajuden a saber com relacionar-se i comunicar-se amb les mateixes.

Els pares i les mares els ensenyen als seus fills a respectar al sexe oposat

És un fet que el pare casat és substancialment menys propens a abusar de la seva esposa o dels seus fills, que els homes que es troben en qualsevol altre tipus de relació.(10) Això significa que els nens i les nenes que contenen amb el seu pare aprenen, per observació, com els homes deuen tractar a les dones.

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

Per tant, les nenes que contenen amb el seu pare, i ell està involucrat en el seu desenvolupament, són més propenses a triar per a si mateixes bons pretendents i bons esposos perquè tenen una norma apropiada per mitjà de la qual jutjar a tots els candidats. També els mateixos pares ajuden a eliminar als dolents candidats. Els nens que es crien tenint un pare són més propensos a ser bons esposos perquè poden imitar els assoliments dels seus pares i poden aprendre dels seus fracassos.

La Revista Americana de Sociologia va descobrir que "les societats amb patrons de socialització del nen, on es conta amb la presència del pare, produeixen homes que tenen menys tendència a excloure a les dones de les activitats públiques, que les societats on el pare està absent".(11) Les nenes i els nens que tenen a la seva mare a casa, i ella està casada amb el seu pare, aprenen d'elles el que és una relació femenina saludable i respectuosa amb els homes. Les nenes que observen a la seva mare interactuant amb el seu pare d'una manera confiada i amorosa, aprenen a interactuar confiadament amb els homes.

Els pares vinculen als fills amb els mercats de treball

Un punt crucial en la vida d'un fill és el de la seva transició de la dependència financera a la independència. Generalment aquest és un procés lent que s'estén des dels 16 als 22 anys d'edat. Els pares ajuden a vincular als seus fills (especialment als barons) amb els mercats de treball a mesura que ells entren a l'etapa adulta. Això és perquè els pares són més propensos que les mares a tenir el tipus de connexions variades en la comunitat, necessàries per a ajudar als nous adults a obtenir el seu primer treball. Ells també són més propensos a tenir la motivació necessària per a assegurar-se que els seus fills facin aquestes connexions. Quan el pare no està present, és menys probable que els fills barons tinguin les connexions necessàries per a obtenir un treball d'estiu en un taller o en un celler que el pare coneix.

Tal com ho adverteix el doctor David Popenoe,

Devem negar-nos a acceptar tant la noció que "les mames també poden ser bons papes", com la noció popular que tenen els grups feministes radicals que "els papes també poden ser bones mames". Els dos sexes són diferents fins a la medul·la, i cada un d'ells és necessari, cultural i biològicament, per al desenvolupament òptim de l'ésser humà(12)

Conclusió

El que estiguem interessats a proveir un desenvolupament infantil apropiat vol dir que és important per a nosaltres assegurar-nos que els nens tinguin un accés diari a les maneres diferents i complementàries que els pares i les mares crien als seus fills. La proposició del "matrimoni" i la criança dels fills entre persones del mateix sexe diu que això no és realment important. Aquesta idea és equivocada i la seva falta d'enteniment ferirà als nens. Els exclourà de les diferents experiències a les quals les mares i els pares exposen als seus fills, i les quals són necessàries. Com resultat, els nens que creixen en una llar en el qual només està la mare o el pare, sofriran profundament quant a la falta de confiança, independència i seguretat. Aquests nens i nenes estaran en molt més risc a

Perquè els nens necessiten l'amor del pare i de la mare?

per Glenn T. Stanton

l'abús, a l'explotació d'altres homes i a confondre's pel que fa al seu sexe. A mesura que entren en l'etapa adulta, és menys probable que tinguin un respecte saludable tant pels homes com per les dones.

NOTES

1 Kyle D. Pruett, *Fatherneed: Why Father Care is as Essential as Mother Care for Your Child*, (New York: The Free Press, 2000), pp. 17-34.

2 "Shuttle Diplomacy," *Psychology Today*, julio y agosto de 1993, p. 15.

3 Brenda Hunter, *The Power of Mother Love: Transforming Both Mother and Child*, (Colorado Springs Waterbrook Press, 1997).

4 As cited in Kyle D. Pruett, *The Nurturing Father*, (New York: Warner Books, 1987), p. 49.

5 Eleanor E. Maccoby, *The Two Sexes: Growing Up Apart; Coming Together*, (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1999), p. 261.

6 Maccoby, 1999, p. 266.

7 As cited in David Popenoe, *Life Without Father: Compelling New Evidence That Fatherhood and Marriage are Indispensable of the Good of Children and Society*, (New York: The Free Press, 1996), p. 144.

8 Maccoby, 1999, p. 269.

9 Suzanne G. Frayser, *Varieties of Sexual Experience: Anthropological Perspective on Human Sexuality*, (New York: Human Relations Area File Press, 1985), p. 86.

10 Jan Stets and Murray A. Strauss, "The Marriage License as a Hitting License: A Comparison of Assaults in Dating, Cohabiting, and Married Couples," *Journal of Family Violence* 4 (1989): 161-180; Jan Stets, "Cohabiting and Marital Aggression: the Role of Social Isolation," *Journal of Marriage and the Family* 53 (1991): 669-680; Michael Gordon, "The Family Environment of Sexual Abuse: A Comparison of Natal and Stepfather Abuse," *Child Abuse and Neglect*, 13 (1985): 121-130.

11 Scott Coltrane, "Father-Child Relationships and the Status of Women: A Cross-Cultural Study," *American Journal of Sociology*, (1988) 93: 1088.

12 David Popenoe, *Life Without Father: Compelling New Evidence That Fatherhood and Marriage are Indispensable of the Good of Children and Society*, (New York: The Free Press, 1996), p. 197.